

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicizšcžeńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschepłatu 40 np. dostacž.

6. njedžela po šwjatej Trojizy.

Sap. skutki 6, 1—7.

Hižom tehdom w přenjej kichesczianskej wošadže w Jerusalemskej dla rozdželenja darow lubosče kładym mórcenje nasto. Hdyž tež czi japoschtoli šwěru na to hladachu, so by so wschitko prawje cžinilo, njeje so pschi kładym rozdžěnu a pschibjeranju wošady porědko stalo, so wudowny jim bliže snatych Šebrejskich přenje dostawachu a so něhdže wudowny Grichow šapomnichu. Šchtóž ma w našchim cžasju hladanje khornych we wulkich wošadach, dyrbi hušto mórcenje kładych, so tež tajzy šmilne dary dostawaju, kiž to trjeba nimaja, a tola so hušto tuczi mórcžazy jako czi mjenje potrebni wupošafaja, kiž samohli so šami ja šebje a tych šwojich staracž, wošebje jako czi, kiž dostojni njejsu. Pschezo prawje pruhowacž a to prawe trjehicž je jara cžezko. Cžim wjetšcha je potrebnosć, so so šastaranje khornych po móžnosći šarjaduje a so wschitko jenemu nje- napožo. Šklowo šwjateho pišma da nam hladacž do porjada khornych-šastaranja w přenjej kichesczianskej wošadže, do njedostatkow, kotrež so bórny pošafachu a tak bu jim wotpomhane psches postajenje šastojnikow almožinow.

Powołanje šastojnikow almožinow w přenjej wošadže.

1. Potřebnosć tehle powołanja;
2. Dostojnosć k temule powołanju;
3. Žohnowanje tuteho powołanja.

1. Japoschtoli běchu šastaranje kładych w Jerusalemskej wošadže najprjedy šami šobu wobštarali. Tola pschi rozdžěnu wošady nastachu njedostatki. Wono sta so mórcenje wot Grichiskich, 1. šcht. Wucžobnizy pač so tehodla šranjeni njecžuwachu, kaž bychu so mylicž njemohli, ale pobkuchachu na te hložny. Woni w powołanej šhromadžisnje wuprajichu, so je jich najwážnische powołanje šlužba na šlowje Božim a so mohla tale jich hłowna šlužba psches to cžerpicž, hdyž měli dale šobu šastaranje kładych wobštaracž. Wěšo w malej wošadže je žyle dobre, so jeje wodžer tež šlužbu na kładych šobu šastara. Tam so wobštejnoscže lohko pschewidža, tam „podpjera“ tak lohko do wopacžnych rukow njepschidže. We wulkich wošadach pač je nušna potrebnosć, so by so šastaranje kładych šarjadowale a jenotliwe wokrješy so wěštym šastojnikam pschipošafale. To duchowny šam wobštaracž njemóže. Pschetož jow ma so potrebnosć a dostojnosć kładych pruhowacž a to je jara cžezka wěž. Tež w Jerusalemskej cžujesche so potrebnosć po šastojnistwje Diaconow. Japoschtoli, hdyž tež wot teho wothladamy, so cžychu w bližšim cžasju jako mišionarajo do druhich krajow cžahnyč a so dyrbjachu tehodla druhim šwoje škutkowanje na Jerusalemskej wošadže pschepodacž, czi japoschtoli njemóžachu tež wjazny džělo šastaranja kładych šami dokonjecž.

2. Duž woni namjetuja, so by so šastaranje kładych hinač napravilo, šcht. 3. Tónle namjet namaka polne pschihložowanje. „Ta rěč so žylej šhromadžisnje špodbasche“. Wošada mějesche šama wušwolicž tych mužow,

ke kotryniž mējesche dowěrjenje. A na tajkich mužow dyrbjesche dźiwac? Sht. 3. „Kotřiž dobru khwalbu maja a šu polni šwjateho Ducha a mudrosče.“ Duž šo šydom mužow wuswoli, mješ nimi duchamóžny Schčžepan. Šod šhromadneje modlitwu a ruzynašladženjom buchu do šwojeho powołanja šapošani. Žadny njebēšche šo šapo-wjedžik. Kóždy bēšche k tej šlužbje hotowy. Tež dženša ša kóždeho njeje, tole šastojništwo šastaracž. To došč njeje, šo ma něchtó dobru khwalbu a je šwěrný š kublom, jemu dowěrjenym. Tajki dyrbi tež wot Ducha a lubosče Šhry-štušoweje napjelnyeny byčž, wot ducha šmilnosče teho, kiž bu šhudy, šo by naš wobohacžik a kiž je tym šwojim we šwojej wošadže šhudy na wutrobu položil a na šhudy a hubjenych wošady pošaju prajil: „Šchtóž wy činili šče jenemu mješ tymi mojimi najmješšimi bratrami, to šče wy mi činili.“ Wēšče wy, kaš je šłowo „almožina“ na-štało? To wotšhadža wot grichiškeho šłowa, kiž reka šmilnosčž. Šmilnosčž dawa almožinam prawu wažnosčž. Šchtóž wutrobu nima ša šhudy a hubjenych, tón šhmany njeje k šlužbje šchescžianskeje šmilnosče, šchescži-šjanškeho šastaranja šhudy. Ša šebi njemyšli jenož na wotwobrocženje čželneje nušy. Ššmilna dušha Šilža Šry wupraji: „Najlēšche šhadanje šhudy je šhadanje šhudy dušchow.“ Š temu šlušča šylna wēra a horliwa lubosčž. Š temu paš tež šlušča prawa mudrosčž, šo nje-šychu šo dary na wopacžnym mēšče dawale a šo njeby šmilnosčž wošady wot požadliwych a njedoštójnych wuwu-žila. Tajka mudrosčž je tež jara nušna pšchi próžowanjach šchescžianskeje šmilnosče w našim čžasu.

3. Žohnowanje šarjadowanja šhadanja šhudy w přenjeje wošadže. Šole žohnowanje šacžuchu najpředy potrebne šawy wošady. Šle tež na powščitkowne žohnowanje šo pošaje: „Što šłowo Šože roščesche a tych wučžobnikow w Šerusalemje bu bórny jara wjele.“ Š temu je tež tole napravjenje pomhala. Šo bē čžučž, kaš šwjatkowny Duch škuttowašche we wošadže, kaš šylny bēšche wšchitkich šwjašazy šwjaš lubosče, kaš šo nuša bratrow jašo šhromadna nuša wobšhadowašche. Šratrowske towarštvo, dušha š dušchu šjednocžena! Šo čžinjese možny šacžičež na tych, kiž š daloka štejachu. Ššamo mēšchnizy buchu tej wēre poš-šlušchni. Šot praweho šhadanja šhornych tež dženša wjele žoh-šnowanja wukhadža. Šon Šnješ čžyž, šotrehož lubosčž je pošucžila, šo šo mamy lubowacž, tež wošadam našeho čžasa wobradžicž tajkich šwěrných šastojnikow/almožinow, kiž šu wuhotowani š možu š wškosče, š lubosčžu a mudrosčžu! Šamjen.

Ša mam wulki lud w tym mēšče.

Šap. šf. 18, 9. 10.

(Šerot.)

Šlaj, ja mam wulki lud w mēšče tu,
Mój lubny, pošladaj na ščehow morjo;
Wšchē dušche je žiwnosčžu šchewicž čžy,
Wšchaf w šhēžkach, šhadach nam'kaš hłōd a horjo.
Wšchēch tebi pošucžam, mój wotrocžko.

Duž štaraj šo!

Šlaj, wulki lud! Šrje čžescži baala
Šich wjele, wšchudžom šwētnē šahadženje;
Paš Šnješej šnata je tež čžrijōdžicžka,
Kiž tamnym ludžom šwōlniwa njej' ženje.
Duž njestorž, šo čži čžēžke džčlo je;
Šnješ š tobu dže.

Šlaj, wulki lud! Duž džčlaj nješprōžnje;
Čži wjele date je, mašch wjele štonicž,
Duž njemyšl šej, šo džčlo w róžach šče,
Šaj kóždom' šwoju lubosčž šchčedreje šhonicž,
'Mōž šwjatof mašch, hdyž š tobu kōžkej dže,
Doščž potom je.

Šlaj, wulki lud! Šjewidžič čžrijōdy tu,
Šiž k Šožom' domej šhodža š hromadami?
Mašch lubosčž k wšchitkim wozam wutrobnu,
Šo šchčil by je prawje še šłowami,
Šha šdychuj, šo Šnješ k džčlu wobradži
Tež Ducha čži.

Šlaj, wulki lud! Šjesapomā jehnjata,
Šiž w lubosčži Šnješ wšche druhich štaji;
Šjech šwēt tež nješwěrný šo pošaja,
Šōt mōščkich tola jemu khwalbu praji;
Duž pošaj lubošnje ty džččatka
Ša paštyrja.

Šlaj, wulki lud! Špominaj w šmilnosčži
Ša wšchēch, kiž šhudy, šhori šu a šrudni,
Šim placži šłowo, šotrež špošoji,
Šaj, wšchitkim, kiž šu poš prawdosčži hłōdni.
Šch, pšchinješ wobohom' ludu šwēru ty,
Šroscht Šnješowy.

Šlaj, wulki lud! tež njewotwobrocž šo
Šot tych, kiž w šwētnym blōče šwōj lōšcht maju;
Ššo šmēja drje a tola šrawi šo
Šich wutroba; wšchaf pošoz požadaju;
Šo pošaj šhubjenych, mój wowčžerjo,
A njeboj šo!

Šlaj, wulki lud! hdyž wocži, ruzny wšchaf
Šjemōža doščžahnyčž wšchēch wotpadnjennyčž;
Duž šdychuj jašo šwěrný mēšchniš kaš:
„Čži pošucžam ja, Šnježe, šabłudžennyčž,
Ššo štaraj šam ša šwoje šadło tu,
Ššam njemōžu.“

Šlaj, wulki lud! Šo junu rjany dnjo,
Šdyž pšched mēšchniša štolom najwšchššeho
Še šadłom šwojim šbōžny šjewišch šo,
A wopruješch jo ša mšdu lubu jeho,
Šha štejšch w šwētle ty a šadło wšcho,
Ššo šradujo!

Šurij Šrōšl.

Šrēni kšchescžijenjo.

Šrēni kšchescžijenjo njemējachu šo kaš derje kaž my. Mšy n. pšch. šo njedželu šwoju najlēšchu draštu woblecžemy a dany wješelemu šwonjenju š wēže šaklincžecž, a potom pšchilšhadžeru wješni ludžo w dołhich pišanyčž rjadach poš pōlnych pučžach a na drohach, a špēm šemšerjom kšncži mōžnje š wotewrjenych žyřtwi-nych durjom do wješki, šo je to radoščž pošlušacž. Šaš to něhdy njebēšche. Šohanižy šhēžorojo a jich bohotojo šchescžijanow na wšchē mōžne wašchnje poškōčžowachu a pšchescžehachu. Ššchetož woni wěrnosčž njelubowachu a mējachu štrach wšwoje pošaniške temple, a nočžychu, šo by trapjeny lud k pošnacžu pšchišchol. Šu šo šta, šchtož bē Šešuf šwojim wučžobnikam kaš hušto do předy

prajil: „Woni budža waš pschesczéhacž a podacž do žaloscze a budža waš moricž, a budžecze hidženi mojeho mjena dla wot wschitkich ludži.“ — Ale kschesczijenjo tež wjedzachu, so bëshce wón prajil: „Sbóžni scže wy, hdyž waš ludžo prawdoscže dla pschesczéhaju; tehodla budžecze wješeli a sadujcze so.“ Duž so woni tež w pschesczéhajach wopofasowachu kaž soto w schtrějejskej pjezy. Woheń njesamóže soto snicžicž, ale jo wot splawa cžiczi, so so hišcže rjenišcho blyšcži.

Pschede wschēm pał hidžachu wyhožy pohanskeho šwěta šwjate šhromadžisny kschesczijanow. Woni rosschěrjachu wo nich wschelake ške prajenja a pschibłodženja. Pschetož jich cžiche bójške žiwjenje wosta šwětnje smyšlenym potajne a bëshce jim wušmėch a pohóršch. Tehodla woni šhromadžisny kschesczijanow tajnje wušlėdžowachu, dawachu je wot wojałow wobstupicž a hušto wschitkich šurowje moricž abo šjawnje spalicž a wotprawjecž. — Tola kschesczijenjo cžim nutrišcho hromadu džeržachu a tak derje wschě strachi kaž tež cžafne kubla bratrowskžy mješ šobu džělachu. A nješmėdžichu-li so w cžłowskih bydlenjach na wšach a w městach šhromadžowacž, dha šhadžowachu so w podsėmskich próšdnjeńzach a lėbach a šhwalachu Boha.

Stawisna Khrystuškoweho pschekrašnjenja.

3.

(Potracžowanje.)

11. A k nimaj džesche šnjes hišcže njesnaty:
D kał scže wbošy hłupeje wutroba
A lėnjeje wy wėricž wschitko,
Schtož Boži rėczeli šu profeczi!
12. Kał? Njedyrbjesche Khrystušk to cžerpicž wscho
A domoj šašo šańcž k šwojej krašnosci?! —
A pocžinawšchi k Mójšafowych,
Kaž dale wschitkich profetow rėcz, —
13. Tak wuložesche jimaj, schtož rėczane
Bě wo nim w pišmje pschi wschitkich škladnosczach. —
A pschibližachu so k tom' městku,
Šdžez džėchu, — k domišnje wucžobnikow.
14. A, jako dale hicž chžyk, wón cžinjesche. —
A nušowaschtaj wonaj joh', prajizy:
Ach, wostań š namaj, dofelž bliži
A wječoru so, a je džėń so minyk! —
15. A nuts wón džėšche šawostacž pschi nimaj.
A šta so, jako ša blidom šedžišche
Nėtk š nimaj, wšawšchi khlėb wón š džakom
Šamasche jón a jón jimaj poda.
16. Duž woczi jeju jimaj so šjafnišchtej,
A dopóšnaschtaj jeho tu namėscže;
A wón so jimaj hnydom šhubi.
— Šajke bě džiwne to podėndženje! —
17. A wonaj džeschtaj mješ šobu k džiwanjom:
D njehorjesche we namaj wutroba
Šso naju žiwje, hdyž na pucžu
Nėczesche š namaj tak miłoscziwje —
18. A namaj pišmo wotewri šlepyhaj?! —
A postanywšchi hnydom so wróczišchtaj
A Šerufalemu šašo špėšchnaj;
— Wutroba cžerjesche jimaj nošy. —

19. A namafaschtaj w towaštwje hromadže
Tych póbłow wschitkich jėdnacze š druhimi,
Kiž š nimi bėchu šhromadženi,
— Šzi jimaj wješeli wosjewjachu:

20. Šon šnjes je stanył se šmjercže woprawdže
A je so šjewil šawėscže Šchimanej! —
A powjedaschtaj jim nėtk wonaj,
Schtož bëshce na pucžu tam so štało, —

21. A kał wot njeju pósnaty na tym je,
Šdyž wudžėlesche khlėb jimaj ša blidom. —
To njewėrjachu jimaj tamni.
— D kał je wutroba k wėrje lėnja! —
(Pschichodnje dale.)

Boža pomoz w nušy.

Sprawny Šserb, š njenom Mėrcžink, bëshce najėtk małeho šnježeho kubleschka a bė so hižom dwazeczi lėt na nim šwėru prózowal, so by so š tymi šwojimi š cžejcžu šewiwił. Nėkotre hubjene lėta, hdyž bė wulka šuchota była, bėchu jeho w jeho hospodarštwje kšetro dele šnješte, a cžezko jemu padže, lėtny wotnajeńšti pjenjes šnješej w prawym cžafu płacžicž. Šrijedny bė so jemu derje došcž šchło, so mėšesche cželadnikow, wotrocžka a šlužobnu holžu, pschistajeneju. Dofelž pał bėchu, kaž šrijedny prajach, nėkotre lėta ša šobu žně škupe, bė wón nušowany, cželadnikow pušchėzicž. A šbožu bėchu jeho džėczi š Božej pomozu tak wotrostke, so móžesche š nimi šwoje hospodarštwu wjescž. Najcžezšiche lėto bė ša Mėrcžinkez nana to pošlednje lėto było. Šrupny bėchu jemu našymny šyw, kiž dobre žně lubjesche, škafyle; šamón nalėtny plėd bu psches nje jara wobšchłodženy, a po tajkim bė do přėdka widžecž, so budže nuša w jeho domje. Šeho šnjes, wot kotrehož bė to kubleschko wotnajał, bė drje jemu pošojzu wotnajeńškich pjenjes špušchėzicž, ale jemu pschi tym prajil, so budže druheho najėnka hladacž, hdyž hacž do našymny nješaplacži, schtož je š šrijedawšchich lėt winojty.

To pał bė ša Mėrcžinkez šwójbu šrudna wėž, so budža to mėšto dyrbjecž wopušchėzicž, na kotrymž bėchu telko lėt w wschěj pobožnosczji a pilnosczji šwoje žiwjenje wjedli, a wošebje džėczom to do hlowny nječasche, dwór a dom wostajicž, hdyž bėchu so narodžile a wotrostke. Wschitzy drje pilnje džělachu a to šwoje po móžnosczji šwėru wobstarachu, ale šrudnje šebi powjedachu, hdyž bėchu na polu abo na luzzy, so drje tu dlėje wostacž njemóža. Wschitko wschaf lėtšja jara rjenje štejesche a šwymy bohate žně lubjachu. Schtož psches polo džėšche, š hlubokim hnucžom na te krašne žita š jich cžezkimi klošami hladajche a teho šnješa dobrocžiwoscz kšwalesche, kiž tych šwojich na mału šhwilku domaphta, ale šašo jim w prawym cžafu šwoju šchėžedriwu pomoz šjewi. Wschitzy bėchu wješeli w nadžiji a so teho bohateho žohnowanja troštowachu, kotrež lėtusche žně lubjachu. Šenož Mėrcžinkez hólzy a holžy, hdyž rož šhycžechu, so njemóžachu wutrobnje wješelicž. Še šrudnym duchom woni šwoje džėlo cžinjachu, pschetož woni šebi prajachu, so drje tu pošledni ras žněja, dofelž nan hacž do našymny winojty najėńški pjenjes nješbudže płacžicž móž.

Šez Šanka a jeje cžetka Šańža šebi wo tym powjedaschtej, hdyž w kėrkach ša krawicžki trawu žnějeschtej. Šańžla bė so nje-nužy w mėscže narodžila a wotrostla. Šeje štarschej nješėšchtaj bjes šamoženja byłoj, ale psches wohnjowe nješbože wo wišcho pschischłoj a wumrjeloj. Mėrcžinkez nan bė tu šhrotu k šebi wšaf a ju na wšy je šwojimi džėczimi wocžahnył. „Schto dha so rudžič, Šanka“, praji Šańža, hdyž widžesche, so so tej šylšy š wocžow do trawicžki ronjachu; „ty wschaf mašch tola nana a macžer a hdyž je runje ša naš wschitkich nješbože, so njemóžecze tu dlėje na kuble wostacž, dha tola dyrbišch na to špominacž, schtož

je w śwjatym pišmje prajene, tón knjes tych ťwojich njewopuszczęzi; hlaj! hlaj! ja ťym ťhuda, nan a macz ťtaj mje wopuszczęzi, ale Wótz w njehjeťach je ťo po mni horje bral; ja ťym wjeťeleho doměrjenja, mje węczi je to ťłowo troťtuje, kotrež je mi našej luby knjes duchowny prajił, hdyž ťwój ťchęczeńťi ťlub wobnowich: Teho knjeťa rada je džiwna a jeho mudroťež je kraťna.“ Tajte ťłowa Szanzy ł wulkemu troťtej ťlužachu, ťo ťo jeje ťrudoba pominy a wjeťele doměrjenje wutrobu wofťewi. Šiťcže prjedy hacž bę ťo džen nakhilił, žyła Měrčinkež ťwójba ťhonjenje ťčini, ťo je tam, hdyž je nuťa najwjeťcha, Woža pomoz najbližjcha.

Prjedy, hacž bęchu dženči do ťwojeho dženla ťtupiłe, bę Měrčinkež nan ť Surjom na rolu jěl. Połodnjo njebę ťo hiťcže ťwonilo, dha bę wón tał daloto hotowy, ťo mješje je nož hiťcže něotre bróťdy woracz. Wón bę runje ťažo na kónž woťrędka pťhiťchoł, dha wón ł Surjeje rjekny: „Wón je něł ťpróžny, ťpytaj ty tute poťlednje ťi bróťdy ť nim domoracz; ja chzu mješ tym ł Sanej ťkoczič a pohladacz, tał daloto wón je ťyčzenjom je a, jeli trjeba, jemu pomhacz ťnopy wjaťacz a ťejajecz.“ Šo by bliže ťchoł, dženje wón pťhes kruch hole, pťhes kotruž droha ťo do mješta wijeťe. Safo chzyťje pťhes drohu, wuhlada wón ť dalota něťto taž męch abo brēmjeťko ležo. Měrčint dženje a ťbęny tu węc. Bę to něłajki rjany waczol, kajliž bohacz ludož, hdyž po ťwęcze wotoło pucžuja, pťhi ťebi wjedu, a wón bę njemalo čžežki. Wón ťebi njemóžjeťe hinał myťlicž, hacž ťo je ťo ta węc ť něłajkeho woťa wukulika a ťo ťo teho ničto njeje dohladał.

Što to je, praji Měrčinkež nan pťhi ťebi; tu ťu pjenjeť nutťta; hdy bych ja te ťshował, by mi na dobo pomhane bylo. Wón wotoło ťo hladajo ničto njewuhlada; tež njebę ničto widžecz ani ťlyťhecž, ťo něhdže wós jedže. Aj! rjekny wón, hdyž waczol ť nowa poczežka, to je ťhwarna węcła; tu je mi Wóh wulle ťbože wobradžil, ťo ťmęje wťhitka moja nuťa kónž; čžakaj, myťleťe ťebi, ja chzu tón męch do hole donječ a hacž do wječzora tam ťshowacz; pó čžmje jón domoj donježu, ťo bych widžal, ťhto w nim je! Wle na dobo ťtróži ťo wón pťhed tajkimi njeprownymi myťlemi; čžert je, kiž chze mje tu ťpytowacz, dži wote mnje, ťatanažo, wón rjekny; ja ťym ťwoje žime dny Boha pťhed woczomaj a w myťlach męł; ně! ťchtož ťym tu namał, njeje moje, namałane węcž dyrbiť ťažo dacž. Šeťtu próťtwu ťpewajo: njewjedž nať do ťpytowanja, ťhrabny wón tón waczol a dženje wotajťi wťheho runy pucž do wťy te knjeťej duchownemu, kotremuž wón ťwupowjeda, tał a hdyž je tón waczol na droťy namał. Knjes duchowny pał póťla na mješče ťwoju džowku ł rjhtarjeje a hdyž bę tón na ťaru dólchoł, wocziniču woni waczol. W nim bę něťto ťufnjow a koťlow a 3000 ťloty ch dukatow. Hewał pał njebę ničto w nim namałacz, ťchtož by pťheradžiło, ťchto je to wťhitko ťhubil.

„Daj Wóh ťbože“, rjekny knjes duchowny, Měrčinkeje ruzy ťkicžo, „ťchtož je tuto ťamoženje ťhubil, tón ťrawnemu namałarjeje węcze ťchwarne myto da; ja ťo wutrobnje wjeťelu, ťo ťče wy to namałali, pťchetož ja wēm, tał hubjenje ťo wam dže a teho dla budže ťarunanje ťa namałane pjenjeť wam prawa pomoz; ja wťhał tež po ťwojim męnjenju žyłe po myťli teho čžinju, kiž je to ťhubil, hdyž wam tu na mješče 30 toleč dam; ja wēm, ťo ťče runje něł jara potriebliwy a tón bohaty knjes, kiž je tute pjenjeť ťhubil, mi to junu ťažo da a da-li Wóh tež wam hiťcže wjazy dari, hdyž jemu powjedam, tał ťrawnny ťče byli a tał wulla je waťha nuťa.“

Móžecže ťebi myťlicž, tałte je to wjeťele bylo, hdyž je Měrčinkež nan dom pťhiťchoł a tym ťwojim tón podawł wupowjedał, a ť kajkim džakowanjom ťu Boha ťhwalili ťa tu pomoz, kotraž bę ťo jim njenadžizy doťala. Měrčinkež nan pał te pjenjeť, kotrež bę wot knjeťa duchowneho doťal, ťwojemu knjeťej wuplacž,

a tón w nadžiji, ťo namałat junu hiťcže wjazy doda, jemu ťlubi, ťo móže jeho najeł wotacz.

Tón ťamy džen hiťcže knjes duchowny naweťk napieťa a jón do wťhelaci ch nominow ťajicž da, ťo by ťo tón wuťlędžil, kiž bę telko pjenjeť ťhubil. Tež wťchnoťč, kotrež bu tón namałany waczol pťchepodaty, to w krajny ch a wukrajny ch nominach wosjewi — ale džiwnje doťč, ničto ťo njehibaťe a žana duťha njepťhndže, ťo by ťebi te ťhubjene kublo žadała.

(Pťchichodnje ťkónczenje.)

Wťhelake ť bliťka a ť daloka.

— Š dženla ťerbťe wťy Šamjeťťeje woťady ťu ťebi něto nowu žyrkwičku natwarile, ťa kotruž ťym w ťwojim čžaťu kollektu ťkladowali. 7. julija ťo nowa žyrkej poťwječzi a tež nowy knjes duchowny noweje woťady bu ťapokafany. Šerbowťtwo je w bliťkoczi Šamjeťza ťhętro wotebjeralo, tał ťo je ťo jenož hiťcže juntręč ťa męťaz w Šamjeťzu ťerbťi předomalo. Naťche knihowne towarťtwo ma we wokolnoťci tał malo ťobuťtawow, ťo tam wjazy hódno njeje póťelniła póťlacž. Šerbťe čžakopiťy ťo tam wjazy njeczitaja. W tał budže tež ta nowa woťada, hacž runje ťu tam hiťcže ťerbťe ťwójby, němťta woťada. Pťhecž pał by bylo, ťo by ťo jej tola wob lęto něotre raťy ťerbťe kęmťenje dženžalo. Węťo by to žadanje noweje woťady byčž dyrbjało.

— 27. junija bęťe tał mjenowane ťaraťťe towarťtwo w Bu- dťťinje ťhromadžene. Wono wo naležnoťčach, duchowny ch na- ťtupazny, jednaťe a mješje wo myťli jednacž, kotraž je pťhiťkobo- wanja hódna. Sednaťe ťo wo položenje jutrowneho ťwjedženja na węťy tydžen w kóždym lęče. Tale myťl je derje pťhijomna, ale ťo tał dołho derje pťchewječž njehodži, taž kałholťka žyrkej ť naťej ewangeliťej žyrkwju pťhes jene njeje. Žana wažna pťhi- čžina tola ťa ťwječzenje jutrow, kotrež ťo kóžde lęto pťchemęja, njeje. Naťcha ťchęťčžijaniťka žyrkej po ťwojim ťaloženju žaneho węťteho čžaťa poťajila njeje.

Lubi Šerbja, poťluchajmy a budžmy poťluťni! —

Nałežna próťtwa — ť 9 diťtichami kałaza.

Pręnja ťo pominyła něł ťažo je połojza lęta,

Druha ťo pťhibližila, — roťpomń to, čžitarijo, ťej! —

„Njedželťe łopjeno“ ťo tebi ť kóždžicžkej njedželu ťlicža,

Postrowja „Pomhaj Wóh!“ čže, tał pťhi tym ťadžeržič ťo?!

Hdyž hewał „Pomhaj Wóh!“ ťo pťhi wobťhadže pťhiwoła ludžom,

Wotmolwja „Wječťch pomaj!“ ťo; — pťhiťluťnoťč nuťna je to;

Njechal-li džakowacz ťo, hdyž „Pomhaj Wóh!“ ťo čži praji,

Njeby ťo nadžijecz ťmęł, ťo tebi ťpomóže Wóh! —

Njedawno próťtwa je wťchęm, kotřiž ť pierom wobťhadžecz wjedža,

Pťhiťkladnje pťhednjeťla ťo: Piťajče ťa „Pomhaj Wóh!“ —

Węcze ťtanje ťo to dale bohaciťo ł lępťchemu Šerbťtwa kaž hižo přenicžki ťu dołal ťo poťlicžile. —

Bratťja a ťotry něł wy, kiž macžernu ręcž ťej a węru

Čajicže ťchęťčžijaniťku, — čžitajče rad „Pomhaj Wóh!“ —

Njedajče podarmo ťo, lubi Šerbja, poťrowječž ženje! —

Šchťicže hdyž: „Pomhaj Wóh!“ — wotmolwče: „Wječťch pomaj!“

Šupujče, čžitajče rad ťebi nabožny tydženil wťhitzy,

Njekńče ť tym „Wječťch pomaj!“ — Lubje wam ťpomóže Wóh! —

— n.

K. f. M. w M. Wutrobný džak za přecelniwje připóťtany 2. džěl wobrazow z pola znutřk. misionťtwa! Bohužel móže ťo wón pak dla pobrachowanja męťna hakle za tydžen wočičeč.